

landet nærliggende Egne“. Jeg er enig med den højtærede Minister i den Tendens, der ligger i § 2, og det er heller ikke umuligt, at mit Parti kan gaa med til denne Paragraf uændret, hvis vi i Udvalget kan faa tilfredsstillende Oplysninger med Hensyn til, i hvor stor en Udstrækning man tænker sig at paabyde disse Foranstaltninger.

Som Motivering for den ret velvillige Stilling, mit Parti har taget overfor det foreliggende Lovforslag, vil jeg ogsaa gerne i Lighed med, hvad min Kollega det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen gjorde, fremsætte nogle Bemærkninger om Situationen, saaledes som den ligger i Øjeblikket. Her vil jeg fremhæve, at baade jeg og mit Parti med Sympati har set paa det Arbejde, der fra de veterinære Myndigheders Side er blevet gjort i den sidste Tid, og som har givet sig Udslag i en Række Cirkulærer og Bekendtgørelser, som den højtærede Minister har udsendt under 28. November. Det er min Opfattelse, at man ved denne Række af Cirkulærer og Bekendtgørelser fra Administrationens Side har faaet tilvejebragt gode Rammer, som ogsaa i allerhøjeste Grad tiltrænges. Den tidligere Tingenes Tilstand, hvor Amtmændene, Politimestrene, Dyrlægerne og lignende blev oversvømmet med Cirkulærer og Bekendtgørelser, Instrukser og Vejledninger og med Tillæg til disse forskellige Ting og saa igen Ændringer i disse, førte efterhaanden til, at de forskellige Faktorer, som skulde arbejde med Bekæmpelsen af Mund- og Klovesyge, hverken vidste ud eller ind. Den Kodifikation, der nu har fundet Sted, er efter min Mening udarbejdet med en saadan Omhu og Forstaaelse af de betydningsfulde Momenter, som det kommer an paa, at ingen af de forskellige Faktorer nu behøver at være i Tvivl om, hvad han i de givne Situationer har at gøre. Mejerikontrollforeningerne og de af Landbruget udpegede Repræsentanter i Politikredsene har hver faaet deres Cirkulære, Politimestre og Dyrlæger har faaet deres korte og klare Oversigt over, hvad der skal foretages, og der er fra Ministeriets Side udsendt til alle Landets Kreaturejere en Plakat, der, som ærede Medlemmer vil se, fuldstændig ligner en Mobiliseringsordre, hvori man opfordrer de enkelte Kreaturejere til at være med i Kampen mod Mund- og Klovesygen, paalægger dem deres Ansvar og giver dem forskellige Anvisninger paa, hvorledes de kan modarbejde denne Sygdom. Med Forhaabning ser vi hen til, at de af Landbruget udpegede Repræsentanter i Politikredsene ved deres Virksomhed

med Hensyn til, at Iagttagelsesdistrikterne fastsættes saaledes, at Afspærringen ikke volder unødigt Ulempe for Befolkningen og tilpasses efter de lokale Forhold — et Forhold, som jeg særlig vil understrege —, vil bevirke, at man i saadanne afspærrede Distrikter vil føle ikke alene det juridiske, men ogsaa det moralske Ansvar.

Under forrige Aars Debat om Mund- og Klovesygen fremsatte jeg herfra en Kritik over Politimestrenes Forhold i Bekæmpelsen af Sygdommen, gaende ud paa, at disse efter min Opfattelse ikke tog alvorligt nok paa Sagen. Det glæder mig at have bragt i Erfaring, at Forholdet vistnok nu har ændret sig, og Bestemmelsen om, at de nu er berettigede til at antage særlig Medhjælp til Overholdelse af Afspærringsforanstaltningerne, vil sikkert ogsaa nok vise sig at være gavnlige. Men jeg vil gerne i denne Forbindelse henstille, at de Forbud, man fra Politimyndighedernes Side udsteder, bliver nogenlunde ensartede, og at de i alle Tilfælde udstedes saaledes, at Folk forstaaer Meningen med dem. Jeg vil i denne Forbindelse nævne, at det forekommer Folk ubegribeligt, naar en Politimester udsteder Forbud imod, at der afholdes et offentligt Foredragsmøde f. Eks. i en Kro, men ikke skrider ind overfor, at paa den anden Side af Gaden fyldes et Biografteater med en Mængde Mennesker. Og jeg vil tillige nævne et andet Forhold, der ganske vist ikke er forekommet i den sidste Tid, men som dog ogsaa viser, at Politimestrene ikke altid har den rette Forstaaelse af Forholdet. En Mejeriejer afskedigede sin Mejeribestyrer, fordi denne ikke havde overholdt de Paabud om Foranstaltninger, man fra det offentlige Side havde givet, saaledes at Mejeribestyreren skulde rejse straks med 3 Maaneders Gage. Da den paagældende Mejeribestyrer skulde rejse, vilde han have sine forskellige Ejen dele og Sager solgt forinden, og han averterede en Auktion. Man havde da det Særsyn, at i dette afspærrede Distrikt, omkring et Mejeri, som man anser for at være en af de farligste Smittekilder, tillod Dommeren, at der med Dommerfuldmægtigen som Auktionarius afholdtes en Auktion, hvorved mange Mennesker kom til Stede. Det siger sig selv, at den Slags Foreteelser gør, at der ude i Befolkningen breder sig den Opfattelse, at det vist slet ikke er saa alvorligt, og naar man fra Myndighedernes Side ikke tager alvorligt paa Sagen, breder denne Sløvhed sig selvfølgelig ganske naturligt ud blandt Borgerne.